

der nu her er foreslaaet af Skattekommissionen. Konsekvensen vil nemlig blive, at der ikke bliver nogen Skat af de udenlandske Forsikringselskaber efter den Affattelse, der her er foreslaaet, hvor der nemlig skal være Tilladelse til at fratrække Reassuranceandele. Det vil nemlig slet ikke kunne beregnes. Det vil komme til at støtte sig paa Opgivelser, som skulle hentes fra Udlandet, medens derimod den Affattelse, man tidligere er bleven enig om, netop overflødig gør enhver Oplysning fra de paagældende udenlandske Selskabs Direktion. De herværende Agenturer have nemlig ingen Kundskab om de afsluttede Reassurancer. Men i Virkeligheden er nu til Dags dette Reassurancevæsen at betragte som et à meta Forretningsforhold. Saa og saa mange Selskaber slaa sig sammen og gøre en Forretning i Fællesskab, men da der ingen anden Form er at gøre denne under end gennem en Reassuranceform, da de ikke ønske alle at optræde over for Offentligheden som den forretningsdrivende, da Befolkningen jo kun ønsker at have med et enkelt Selskab ad Gangen at gøre og ikke med 5—6, finder man denne Form gennem Reassurance, da der ikke er nogen anden, men i Virkeligheden vil det altsaa sige, at, naar 5 Selskaber slaa sig sammen for at gøre Forretninger her i Danmark, og enhver af dem deltager med $\frac{1}{5}$ i den indvundne Fortjeneste, ville efter de Herrer's Forslag de 4 blive fritagne for at betale Skat, og kun det 5te vil komme til at betale Skat af sin Andel. Men derimod kan det jo ikke bestrides, at Overskuddet af denne Forretning virkelig har været, hvad disse 4 eller 5 Selskaber tilsammen have haft her i Landet. Det kan ogsaa føre til, at et Selskab reassurerer hele sin Forretning hos et andet Selskab, og det andet Selskab hos dette Selskab; ingen af dem har saa nogen som helst Præmieindtægt her i Landet og ere eo ipso fritagne for at betale Skat. Særdeles vanskeligt bliver det med Bibeholdelsen af § 13, hvor der endogsaa staar, at hvert enkelt Selskabs enkelte Agentur skal betragtes som et selvstændigt skattepligtigt Selskab. Det vil gøre det ganske umuligt at praktisere, eftersom man ikke en Gang i Udlandet i Kontorerne der har behandlet det enkelte Agentur her i Landet som et enkelt Selskab, og man heller ikke uden overordentlig stort Bryderi og Arbejde ved, hvor meget der i hvert enkelt Agentur er reassureret for de paagældende Forretninger. Jeg henle-

der de ærede Forslagsstilleres Opmærksomhed paa, om det ikke var bedre at vende tilbage til den gamle Affattelse, idet jeg erkender, at man meget vel kan forstaa, hvorfor Forslagsstillerne ere komne til den Tanke, at man maaske i denne Henseende havde overset noget i 1893, medens Forholdet i Virkeligheden er, at man først efter meget nøje Undersøgelse og Overvejelse blev staaende ved den Affattelse, man den Gang vedtog.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, som jeg ser fremdraget om Kreditforeningers Skattepligt, maa jeg i al Almindelighed udtale, at jeg vilde anse det for at være en Forbedring af dette Forslag om Aktieselskaber og andre Selskabs Skattepligt, om vi føjede Ordet „erhvervssøgende“ til. Det har altid været Meningen, at denne Skattepligt skulde være begrundet i, at vedkommende søgte Erhverv, og saaledes har det jo ogsaa været vedtaget. Naar dette Ord er udgaaet her, maa det vel være efter Overvejelse, men hvis det ikke var gaaet ud, vilde hele dette Spørgsmaal om Kreditforeningers Skattepligt efter min Mening være bortfaldet. Kreditforeningerne vilde slet ikke kunne ifalde nogen Skattepligt, fordi de ikke kunne siges at være erhvervssøgende. Jeg kan oprigtig talt heller ikke se, hvorfor Kreditforeninger skulde beskattes til Kommuner i højere Grad end f. Eks. Sparekasser og diverse andre, som man har undtaget. I § 14 er der kommet en Bestemmelse ind, som er ny. Den udtaler, at de Kommuner, hvorfra et Aktieselskab oppebærer Tiende eller anden Afgift af fast Ejendom, derunder Forpagningsafgift eller Lejeskat, skulde have deres Andel i den mellemkommunale Beskatning forlods, og saa skulde de andre Kommuner have Resten til Deling. Jeg ser ikke Rækkevidden heraf, jeg ser heller ikke nogen Motivering herfor — i det hele taget er jo dette Forslag fra Kommissionens Haand meget knapt udstyret med Forklaring til de enkelte Bestemmelser. Jeg ser i denne Bestemmelse en vistnok agrarisk Bestemmelse, som jeg i alt Fald paa Forhaand selvfølgelig er vel stemt for; naturligvis, vi ere jo alle Agrarer i højere eller mindre Grad, men jeg kan ikke rigtig lide, at man har villet gøre Brud paa de almindelige Fordelingsregler om Aktieselskabs Skat ved saaledes at indskyde en ny Faktor mellem Opholdskommunen og de andelsberettigede Kommuner; det bliver jo, saa vidt jeg kan forstaa, visse Landkommuner, som man altsaa vil give